

201112579/1/V1.

Datum uitspraak: 3 oktober 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 10 november 2011 in zaak nr. 11/19702 in het geding
tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 7 januari 2005 heeft de minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 10 juni 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 november 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoep is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. De vreemdeling, die de Turkse nationaliteit heeft, heeft op 7 september 2004 een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingediend met als doel arbeid als zelfstandige voor café-grillroom. De minister heeft die aanvraag bij besluit van 7 januari 2005 afgewezen en het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar, nadat hij was gehoord op 17 februari 2009, bij besluit van 10 november 2009 opnieuw ongegrond verklaard. De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, heeft het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Bij besluit van 10 juni 2011 heeft de minister opnieuw op het bezwaar beslist.
3. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 10 juni 2011 is genomen in strijd met artikel 7:2 van de Awb omdat hij, gelet op het grote tijdsverloop in deze zaak en het feit dat de vreemdeling voor het laatst is gehoord in het kader van de vorige procedure en dus voordat nieuw beleid ter zake van Turkse zelfstandigen werd ingevoerd, niet met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb heeft mogen afzien van het horen van de vreemdeling in bezwaar. De minister betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij geen toepassing heeft gegeven aan dat artikel en voorts dat hij de vreemdeling niet opnieuw behoefde te horen omdat de vreemdeling in de gelegenheid is gesteld te reageren op het aan het besluit ten grondslag gelegde advies van 11 februari 2011 van het onder de minister van

Economische Zaken, Landbouw en Innovatie (hierna: de minister van EL&I) werkzame Agentschap NL (hierna: het Agentschap), maar dat heeft nagelaten.

3.1. Ingevolge artikel 13, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking, verband houdende met het verrichten van arbeid als zelfstandige, worden verleend aan een vreemdeling, die arbeid als zelfstandige verricht of gaat verrichten, waarmee naar het oordeel van de minister een wezenlijk Nederlands belang is gediend.

Volgens paragraaf B5/7.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, (hierna: de Vc 2000) zoals die luidde ten tijde van het besluit op bezwaar en voor zover thans van belang, zal de minister, indien het gaat om het zelfstandig uitoefenen van een beroep of ondernemersactiviteiten, in de regel advies moeten vragen aan de minister van EL&I.

3.2. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister geen toepassing heeft gegeven aan artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb nu de vreemdeling ter zake van het door hem gemaakte bezwaar is gehoord op 17 februari 2009. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 1 september 2010 in zaak nr. 200908821/1/H1 (www.raadvanstate.nl), is in artikel 7:2 van de Awb niet een algemene verplichting opgenomen tot het opnieuw horen bij het nemen van een nieuw besluit op het bezwaar, ter voldoening aan een uitspraak van de rechtbank, waarbij een eerder besluit op bezwaar is vernietigd, maar kan het onder omstandigheden uit een oogpunt van zorgvuldigheid noodzakelijk zijn om belanghebbenden bij het nemen van een nieuw besluit op het bezwaar opnieuw te horen.

De rechtbank heeft in het enkele tijdsverloop in deze zaak en de omstandigheid dat het beleid zoals neergelegd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2011/2 (hierna: het WBV 2011/2) ten tijde van de eerdere procedure nog niet gold, ten onrechte zodanige omstandigheden aangenomen. Het tijdsverloop sinds de hoorzitting biedt op zichzelf geen grond voor het oordeel dat de minister de vreemdeling opnieuw diende te horen alvorens op het bezwaar te besluiten. Nu de vreemdeling, ondanks daartoe in de gelegenheid te zijn gesteld, niet heeft gereageerd op het advies van het Agentschap en de minister mocht uitgaan van de juistheid van de door de vreemdeling verstrekte gegevens, heeft de minister niet ten onrechte afgezien van het opnieuw horen van de vreemdeling. Dat het WBV 2011/2 ten tijde van de eerdere procedure niet gold laat onverlet dat het ook

toen reeds aan de vreemdeling was om te onderbouwen dat aan het in artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 neergelegde vereiste is voldaan. Uit die omstandigheden, ook in samenhang gezien, volgt niet dat de minister, door de vreemdeling niet nogmaals te horen, niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft kunnen besluiten.

De grief slaagt.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

5. De vreemdeling heeft aangevoerd dat het besluit van 10 juni 2011 niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen en ondeugdelijk is gemotiveerd, omdat de minister hem niet in de gelegenheid heeft gesteld om aanvullende stukken over te leggen en omdat in het aan dat besluit ten grondslag gelegde advies van het Agentschap zonder nadere toelichting is vermeld dat grote twijfel bestaat over de levensvatbaarheid van zijn onderneming.

5.1. Het betoog mist feitelijke grondslag. De minister heeft de vreemdeling bij brief, verzonden op 13 december 2010, onder verwijzing naar paragraaf B5/7.3.2 van de Vc 2000, in de gelegenheid gesteld om binnen een termijn van twee weken aanvullende stukken ter onderbouwing van het vereiste van een wezenlijk Nederlands belang over te leggen ten behoeve van een nieuw, door de minister van EL&I uit te brengen advies. Met die verwijzing kon het de vreemdeling genoegzaam duidelijk zijn welke stukken relevant zijn voor een beoordeling van zijn aanvraag. Voor zover de vreemdeling beoogt te betogen dat hij in de gelegenheid had moeten worden gesteld om stukken over te leggen waarover hij eerst na afloop van die termijn de beschikking kon krijgen, had het op zijn weg gelegen de minister met het oog daarop om een verlenging van die termijn te vragen, hetgeen hij heeft nagelaten. In het advies is aangegeven dat sinds 2008 sprake is van een negatief eigen vermogen en een vermogensverslechtering van de onderneming door privé-opnamen door de medevennoot. Aldus is voldoende inzichtelijk gemaakt waarop de twijfel over de levensvatbaarheid berust. De niet onderbouwde stelling van de vreemdeling dat de levensvatbaarheid van de onderneming is gegarandeerd omdat deze bijna tien jaar bestaat, biedt, gelet op hetgeen in het advies is vermeld over de levensvatbaarheid van die onderneming in de toekomst, geen grond voor een ander oordeel.

6. Het beroep is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 10 november 2011 in zaak nr. 11/19702;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Willems, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

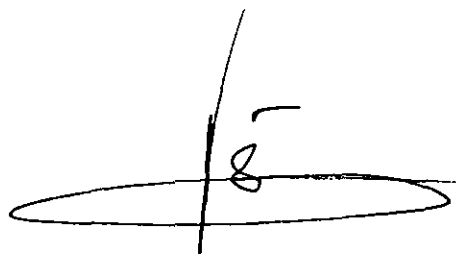
w.g. Willems
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 oktober 2012

412-701.

Verzonden: 3 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'e' or 's' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser